

emma

atenció a la gent gran

Núm. 2 / Novembre de 2004

Publicació gratuïta

Avui parlem de... la
Conxita Colomer

Benaurances de la per-
sona gran independent

Història:
L'hospital medieval (II)

Subhasta de somnis

La mobilitat

Festes, activitats
i cinema

Un poble petit

Sabies...

Benaurances

de la persona gran independent

Benaurats els qui em
miren
amb simpatia.

Benaurats els qui
comprenen
el meu lent caminar.

Benaurats els qui parlen amb
veu alta
per minimitzar
la meva sordesa.

Benaurats els qui
estrenyen
la meva mà tremolosa.

Benaurats els qui
s'**interessen**
per la meva llunyana
joventut.

Benaurats els qui
no es cansen
d'**escoltar**
les històries que
repeteixo amb freqüència.

Benaurats els qui
comprenen la meva falta
d'**estimació**.

Benaurats els qui em
regalen part del seu
temps.

Benaurats els qui es
recorden de la meva
soledat.

Benaurats els qui
m'acompanyen en el
sofriment.

Benaurats els qui
alegren els
darrers dies de la meva vida.

Benaurats els qui
m'**acompanyen**
en el moment del traspàs.

editorial

En el moment de publicar aquest segon número de la revista *emma*, us vull transmetre, benvolguts lectors, el meu agraïment per la rebuda que vau dispensar a la revista. Les nenes i nens del poble que voluntàriament ens van ajudar a distribuir-la confirmen aquesta càlida atenció, llar per llar. Heu de saber que ells ho fan de bon grat, perquè volen passar dels “gestos” a l’acció, com una manera d’aproparse a una realitat allunyada de la seva, però que els és molt important. Així, doncs, gràcies als uns i als altres pel que esteu fent per la Fundació *emma*.

Entre el número anterior i aquest, des de la Fundació *emma* hem desenvolupat una gran activitat: el cicle de cinema, la *Subhasta de Somnis*, les activitats pròpies de les festes populars, l’elaboració de la segona memòria i l’inici de la gestió del Servei d’Ajuda a Domicili (SAD) d’abast comarcal.

D’aquestes activitats, aprofitarem l’edició d’aquest número per ressaltar essencialment dos aspectes: la subhasta de somnis i l’inici del SAD comarcal.

Pel que fa al primer, vull aprofitar aquestes línies per agrair la participació de molts ciutadans de Sant Joan a la Subhasta de Somnis, que es va obrir el passat 4 de gener i es va tancar el 28 de març. Ben segur que la iniciativa haurà ajudat a acostar més la institució al centre del municipi. Malgrat alguns comentaris crítics que ha rebut la iniciativa – i que accepto en nom de la fundació– la Subhasta ha estat un fet extraordinari i majoritàriament acceptat pels residents, les seves famílies, i els ciutadans de Sant Joan. Gràcies. Gràcies per estar amb nosaltres. Gràcies per ajudar-nos a sortir de la rutina.

Pel que fa al SAD, només un breu apunt sobre un fet importantíssim per a la Fundació: el mes d’abril, el Consell Comarcal del Ripollès ens va adjudicar la gestió del Servei Públic d’Ajut a Domicili (SAD) de tota la comarca del Ripollès.

Joan Cortadellas
Director-gerent
Fundació *emma*

Parlem de... la Conxita Colomer

Maria Picola

S Si dic que parlo de la Conxita Colomer, molts no sabran pas qui és. Però si dic que es tracta de la Conxita de Cabàlies, ho sabrà tothom. Cabàlies, una masia enlairada en els pendents d'Ogassa. Avui parlo amb la Maria. Quants anys deu tenir? La veig tan fràgil! I jo que l'havia vista tan plena de vida! La

Maria m'explica coses, moltes coses: que si eren nou germans, que si es va casar amb en Jaume just acabada la guerra... i que per cert, no sap on és ara en Jaume, ni si trigarà gaire. En Jaume va morir ara fa dos anys. A la Conxita només li queda una germana, la Teresa, i nebots. Gairebé tot són records de quan era molt joveneta. Em fa venir una esgarrifança quan em diu que abans de

baixar a Sant Joan a treballar a la fàbrica, anaven cada dia a buscar aigua a la font, i que hi rentaven els pots de la llet, i que la font era lluny, i que a l'hivern hi feia molt de fred, i que escampaven els fems pels camps, i que quan havien de rentar la roba havien de baixar, rost avall, fins al riu. I quan anaven a fer llenya. I de les espadenyas que duien, i dels esclops, quan plovia o nevava; i de la palla que po-

El mas Cabàlies, actualment està rehabilitat com a casa de colònies.

saven dintre dels esclops per no tenir fred. Diu que si podien criar un xai o una ovella estaven molt contents perquè de la llana se'n feien mitjons o fins i tot algun jersei. Em fa gràcia quan explica que en comptes d'un pa-

Fotografies de la Conxita: el dia del seu casament, i, a l'altra, en plena maduresa.

La Conxita és un testimoni de les activitats destinades a l'extracció de carbó. Durant molts anys, Surroca va mantenir un aspecte de vila minera, més o menys acom en aquesta fotografia de principis del segle XX.

raigua duien un sac doblegat en forma de caputxa.

El que més m'impresiona, però, és veure com enmig de tant d'enyor i de tanta misèria, encara li lluen els ulls quan m'explica com n'eren de felices; com s'ajuntaven les noies de Surroca i les de can

La Conxita Colomer no ha perdut mai la bonhomia que sempre l'ha caracteritzada.

La noia de Crocalou

Una cançoneta se n'ha tret de nou,
una cançoneta se n'ha tret de nou
d'una minyoneta que és de Crocalou.
Conca, tothom ja ho diu, conca, tothom ja ho sap,
jove d'aquest poble no en trobaràs cap.

Ella n'és borratxa i diu que no beu vi,
ella n'és borratxa i diu que no beu vi.
Sota de la bóta encara hi té el tupí.
Conca, tothom ja ho diu, conca tothom ja ho sap,
jove d'aquest poble no en trobaràs cap.

Ella se'n va a missa, a missa major,
ella se'n va a missa, a missa major.
Primer guaita els joves que a nostre Senyor.
Conca, tothom ja ho diu, conca, tothom ja ho sap,
jove d'aquest poble no en trobaràs cap.

Tota escabellada se'n posa a cuinar,
tota escabellada se'n posa a cuinar.
De cabells a l'olla, ja podeu comptar!
Conca, tothom ja ho diu, conca, tothom ja ho sap
Jove d'aquest poble no en trobaràs cap.

Cançó transcrita per Ramon Oliveres

Benet i les de Toralles per baixar a treballar a la fàbrica i de com cantaven anant i tornant. Ni que fos de nit, cantaven. Ella recorda que ja de molt petita les sentia des de casa seva, camí avall. I les saludava amb la mà, i de com s'alegrava quan li tornaven la salutació.

Ara voldria que la Conxita em cantés una d'aquelles cançons. Diu que se n'inventaven alguna, però les que més li agradaven eren *L'hereu Ri-
era* o *L'airet de matinada*. Mireu quina una n'ha cantat. Us la transcriu.

La Conxita, en una etapa més madura, i a l'actualitat, fent realitat el somni de la «subhasta». Va poder comprovar com ha canviat la vida a pagès, que es va mantenir inalterable durant segles.

(Continuació)

L'hospital medieval

L'hospital, com a casa d'acollida

El naixement dels hospitals medievals va anar directament relacionat amb la conducta cristiana, de preocupació per l'estat i el benes-

tar de la gent necessitada. Els hospitals estaven destinats a allotjar els vianants (molts eren purament gent sense feina, altres seguien rutes de peregrinació o moviments migratoris) que visques les condicions en què

Curar un malaltia era una pràctica, sovint dolorosa, realitzada per persones no especialitzades en condicions molt primàries.

realitzaven el viatge i la llargada del trajecte, no era estrany que emmalaltessin quan no eren atacats per bandolers o llops.

Es tractava de cases d'acollida, més que d'assistència sanitària, atesa l'escassetat de mitjans amb què comptaven i les minses pràctiques higièniques i sanitàries de l'època. L'entrada podia seguir un veritable ritual, com el que es descriu en l'hospici de Rocensvalles, a Navarra: "A la mateixa porta d'entrada hi ha un encarregat de repartir pa als peregrins que ho demanen. Als que entren dins l'hospici, com a primera mesura se'ls renta els peus i el cap, se'ls afaïta, pentina i els arreglen les sabates gastades. Rentar els peus dels peregrins és fonamental per als que administren un hospital."

Als malalts o albergats se'ls donava (o se'ls intentava donar) pa i vi, dos dels pilars bàsics de l'alimentació medieval. En alguns casos també s'oferia carn, peix, ous i formatge, així com verdures i llegums.

Solien ser petits, d'una sola sala, i normalment comptaven amb una capella pròpia, en el cas de Sant Joan dedicada a sant Vicenç, del qual no en queda pràcticament cap vestigi. Per evitar la propagació de les malalties i les epidèmies dels acollits a l'hospital, aquest se situava als afores de les muralles. El de la nostra vila estava situat fora del clos monàstic i prop d'una de les entrades

Uns indigents són vestits i acollits mentre un malalt és a l'interior d'una habitació en un gravat del segle XVI.

de la vila (on actualment hi ha l'escola Abadessa Emma).

L'encarregat de subministrar els béns de l'hospital va ser des del l'inici el conegut com a *hospitaler*. Tot i això, les dones van tenir un paper fonamental en la cura dels malalts, ja que en molts casos eren elles les qui donaven els primers auxilis i proporcionava els remeis necessaris. La fundació d'hospitals va afavorir un altre camp d'activitat per a dones solteres i sense dot. Aques-

tes dones havien de ser fortes i hàbils, estar acostumades a treballar durament i a les activitats manuals. L'església els exigia vot de pobresa, castedat i obediència, portar hàbit i fer exercicis religiosos.

Els pobres a l'edat mitjana

Com hem vist, els pobres eren els principals clients dels hospitals medievals, de manera que l'afirmació dels hospitalers "nostres senyors, els pobres, nostres senyors, els malalts" no va

ser una fórmula buida.

Els pobres, però, no eren un grup homogeni, sinó que n'hi havia de diferents tipus. En primer lloc, trobem els pobres de solemnitat, que ho eren per causes naturals, és a dir, per raó de salut, edat i/o sexe. En segon lloc, els pobres vergonyants, els quals eren els que abans havien posseït béns, però que els havien perdut. Aquests, no obstant això, es volien allunyar del món de la pobresa perquè intentaven amagar la seva condició. Aquest grup va ser un dels més atesos pels hospitals i els que reberen més ajuda silenciosa. També existien els pobres feiners, aquells que tot i treballar, no es podien assegurar la subsistència. Per últim, trobem el grup dels marginats, no acceptats per la societat.

BIBLIOGRAFIA

PARASSOLS IPI, Pau *Història de San Juan de las Abadesas, del condado de Besalú*, Barcelona, 1874.

DDAA, *Catalunya Romànica*, Vol X (El Ripollès), enciclopèdia catalana, 1867

ALBAREDA, J i FERRER, J, *Sant Joan de les Abadeses*, Quaderns de la Revista de Girona, Diputació de Girona, 1995.

HURTADO, V, MESTRE, J, MISERACHS, T, *Atlas d'història de Catalunya*, Ed. 62

BOLÓS, J i HURTADO, V, *Atlas del Comtat d'Osona (798-993)*, Ed. Rafel Dalmau, Barcelona, 2001.

BOLÓS, J i HURTADO, V, *Atlas del Comtat de Besalú*, Ed. Rafel Dalmau, Barcelona, 1998.

PLADEVALL, A *El pont vell de Sant Joan i els vells ponts de la nostra terra dins el programa Inauguració del Pont Vell reconstruït Sant Joan de les Abadeses, 4 de juliol de 1976.*

RAVENTÓS i CONTI, J, *Els hospitals del Pirineu i Prepirineu a Història dels Hospitals de Catalunya*, Vol III, Fundació Uriach, Barcelona, 1999

LORENZO, I i MIGUEL, E, *L'hospital de Sant Joan de les Abadeses, 900 anys al servei de la vila*, Ajuntament de Sant Joan de les Abadeses, 2001

FINESTRA i MASCARELLA, N, *L'ús de la Medicina per la dona a l'Edat Mitjana*, Annals del CECR, 1997-1998.

COLOMER i SALOMÓ, J, *Formació de la societat feudal (s. IX-XI) al Ripollès*, Annals CECR, 1997-1998.

CUÉLLAR i BASSOLS, A, *La Caritat en el seu 75è aniversari*, entitat benèfica particular, Olot, 1991

TIANA i FERRER, A i SANZ FERNÁNDEZ, F, *Génesis e història de la Educació Social en Europa*, Madrid, UNED.

Subhasta de somnis

Una experiència creada per aconseguir lligams entre els residents de la Fundació i els ciutadans de Sant Joan.

El dia 4 de gener es va celebrar al Teatre Centre de Sant Joan de les Abadesses la Subhasta de Somnis de la Fundació *emma*, un acte lúdic, inèdit al nostre país fins al dia d'avui.

Però el treball va començar dos mesos abans. La majoria de residents, il·lusionats amb la idea, van anar explicant al personal tècnic de la Fundació els seus petits somnis i desitjos, coses que els feien il·lusió i que els agradaria que algú els ajudés a fer realitat. Val a dir que, tan sols l'experiència d'aquestes entrevistes ja ha estat engres-

cadora, il·lustrativa de l'alegria que té la nostra gent gran. Les seves paraules van servir, a més, per conèixer-los millor, potenciar la seva memòria, i sobretot, per sortir de la rutina habitual de la residència.

El resultat final ha mostrat uns somnis força senzills i oberts a la complicitat de qualsevol ciutadà que viu a l'exterior de la residència: assistir a un concert simfònic, tornar a veure el gos que tant has estimat, anar al Camp Nou, fer una visita al santuari de Núria, o anar a Montserrat.

Ara bé, si els residents van

posar il·lusió en sincerar-se, també es va demanar una il·lusió semblant als "ciutadans-compradors" per participar en aquesta "subhasta", una il·lusió per allunyar l'habitual recurs d'analitzar massa les coses i que fa minvar les enveges i els malentesos típics dels pobles. I molts dels que van assistir el 4 de gener, un fred diumenge d'hivern, van mostrar la cara amable de Sant Joan de les Abadesses.

En el transcurs del matí, veïns i entitats del poble van anar adquirint compromisos davant les simpàtiques expli-

Imatges de la jornada de «Subhasta de somnis» celebrada el gener de 2004 al Teatre Centre de Sant Joan.

En general, els somnis dels nostres residents no són pas difícils d'acomplir: conèixer la història de Catalunya, retrobar-se amb records i retrobar algun record com ara anar a la Fageda d'en Jordà . Un de més comú ha estat reafirmar la religiositat i els símbols catalans com la visita al monestir de Montserrat. L'afecció pel futbol i conèixer el president del Barça també hi han estat presents.

cacions dels presentadors. L'Enric, la Laia, en Jordi, la Rosalia, en representació de diferents generacions del poble, anaven presentant els somnis i els seus protagonistes, mitjançant un seguit de diapositives i comentaris. Cada vegada que es convidava els assistents a comprar un somni es produïa un moment de tensió i silenci. Tot era massa nou. Era massa

nou parlar dels sentiments de la gent del poble amb tanta naturalitat. Però, tot seguit, es produïa un esclat d'alegria en veure que hi havia algú disposat a comprar el somni generosament, ja que alçava la mà i pujava a l'escenari. Els 36 somnis van ocupar una llarga estona del matí, i gràcies a la col·laboració del propi Teatre, a l'Ajuntament de Sant Joan de les Abades-

ses, a Embotits La Pedra, al Súper Avui Cala Irene, al Forn Bassaganya i al Forn Roma, la Subhasta va poder oferir un petit refrigeri.

Val a dir que l'assistència de públic nova ser l'esperada. Hi va assistir poca gent, tot i haver enviat moltes invitacions. Potser algunes persones no es van sentir convidades a participar-hi, perquè van pensar que allò no anava per

a elles. El dia 28 de març, en canvi, el teatre es va omplir dels residents, familiars, compradors de somnis i viatans en general per a repassar els somnis realitzats. La trobada es va fer al mateix Teatre Centre, a les cinc de la

tarda, amb els mateixos presentadors. L'acte va durar, aproximadament, una hora i va servir per visualitzar material gràfic de cada somni. Els participants també van exposar les seves sensacions i vivències. Va ser una

tarda màgica, la van fer possible els residents i licitadors. A tots ells, a l'equip tècnic, a l'IFD (Institut de Filantropia i Desenvolupament) i al públic en general, moltes gràcies per haver fet realitat aquest innovador projecte.

Alguns somnis ratllen els afers i les il·lusions més quotidianes: el dinar en família, la matança de porc, una gorra nova, escoltar en Luis del Olmo de la ràdio, veure el seu gos o simplement constatar com canvia la vida.

Una fotografia amb Reixac va convertir-se en l'objectiu del personal de la residència. Els somnis més senzills, com un marc de foto o una gorra, contrasten amb els més cosmopolites com visitar el Liceu o l'Aquarí de Barcelona.

L'opinió de l'especialista

Maribel Giménez Rodríguez. Fisioterapeuta de la Fundació Privada Municipal Emma

La mobilitat i la seva pèrdua en les persones grans

Des de la més tendra infantesa, un dels objectius de l'ésser humà és aprendre a moure's i desplaçar-se. Quan un individu es veu limitat en aquest aspecte, sembla que és un disminuït físic, ja que no sabem valorar el que tenim fins que ho perdem. Nosaltres a mesura que envellim, ho fem en tots els aspectes, perdem la nostra bellesa de joventut, per una vellesa de vells. Tot això, per sort, no passa de la nit al

Comencen els dolors crònics, que abans superàvem amb una aspirina i que ara no ens deixen viure. A poc a poc, ens costa més de fer trajectes llargs caminant, perquè ens cansem més, i no serà perquè ens pesin els quilos, com diu algun anunci televisiu, sinó perquè ens pesen els anys.

Quan busquem una solució, anem a cal metge, i com que és un procés típic, ens diu: "això és l'edat", una veritat

com un temple. Però quin remei hi podem aplicar? Encara no s'ha inventat la fórmula magistral de

l'eterna joventut, ni tampoc un medicament que ens curi tots els mals. Aquí és on hem de prendre consciència que el nostre cos és molt important i l'hem de fer durar tota una vida; no tenim peces de recanvi com els cotxes, i també hi ha avaries que no tenen solució; per tant, com més cura en tinguem, més endavant ens ho agrairà.

Què podem fer per endarrerir tots aquests efectes i saber cuidar-nos? Primer de tot, cal demanar assessorament als especialistes que calguin, conèixer les perspectives que tenim mitjançant analítiques i radiografies (o proves més específiques, si cal), de com te-

dia, sinó que de mica en mica ens adonem que no podem córrer fent la feina com abans; en ajupir-nos per agafar qualsevol cosa, no tenim tanta força, o els nostres ossos comencen a fer alguns sorolls estranys.

nim el nostre organisme. Hem de seguir una dieta equilibrada, mantenir una certa activitat mental (com llegir, escriure, fer cursets diversos, activitats recreatives...) i, sobretot, buscar un exercici moderat i adequat segons la nostra edat i estat físic. Pel fet de tenir 60, 70 o 80 anys, haver tingut

infarts de cor, embòlies, traumatismes, o simplement la sola vello, no vol dir que no haguem d'intentar portar una activitat física.

Com més temps mantinguem la nostra mobilitat, més autònoms serem, per exemple, no necessitarem que ningú ens ajudi per anar al lavabo,

ni per donar-nos de dinar, ni per portar-nos a passeig. Per això, a part del consell del vostre metge, o d'algun altre professional de la salut (infermeres, fisioterapeutes, traumatòlegs, etc.), el més important és automotivar-se i ser conscient que el millor metge, a vegades, pot ser un mateix.

Servei d'ajuda al domicili

Jaume Forment. Coordinador del SAD

SAD comarcal

Un servei que es presta per tota la comarca

La Fundació emma gestiona el SAD comarcal des del maig de 2004. Això vol dir que el Consell Comarcal del Ripollès, que és l'entitat que en té la competència, va confiar a la nostra Fundació l'encàrrec de fer una tasca tan sensible i delicada com és la de cuidar professionalment la nostra gent gran al seu domicili.

S'atenen uns 45 usuaris repartits en 14 municipis de la comarca (vegeu el plànol adjunt). Majoritàriament s'atén la persona gran o dependent una mitjana de cinc hores a la setmana de dilluns a divendres. Amb tot, oferim

el servei cada dia de la setmana les 24 hores del dia.

Aproximadament, el 65% dels usuaris són dones, i l'altre 35% són homes. L'edat mitjana

és de 83,1 anys. El 46% dels usuaris viuen en família, un 27 %

viuen en parella i un altre 27% viuen sols. De tota manera el SAD s'ofereix preferentment a persones grans, però també a persones de totes les edats que tenen un determinat grau de dependència.

Els servei que s'ofereix des del SAD és, bàsicament el de:

-Auxiliar d'ajuda a domicili:

- Higiene personal
- Ajuda per a les activitats de la vida diària
- Àpats
- Suport emocional
- Acompanyaments externs

i compres

- Massatges

Però també altres serveis que s'ofereixen són:

-**Rehabilitació i massatge**

-**Servei domèstic**

-**Arranjament de la llar**

-**Préstecs de material**

- **Assessorament i atenció tècnica**

COM ACCEDIR AL SAD?

Preferentment la manera de demanar informació, assessorament i d'obtenir l'ajuda d'un SAD és a través dels Serveis Socials, que estan desplegats per tota la comarca.

En adreçar-nos a la treballadora social (assistent social) del municipi i exposar-li la situació que us preocupa, ella us assessorarà sobre el recurs més idoni. En el supòsit que uns i altres arribeu a la conclusió que el millor és un SAD, en aquest mateix acord s'establirà el nombre d'hores d'atenció setmanal, l'horari i el cost del servei.

L'altra manera d'accedir al SAD és fer-ho directament a la Fundació emma, al tel. 972 720 095 o al 676 341 904, i demaneu per en Jaume Forment, que és el coordinador del SAD.

Els preus del SAD estan sotmesos a diversos condicionaments: horari, durada, tipus de professional..., però si ens regim pel servei més demanat és d'11,5 euros/hora.

Distinció estatal

La Subhasta de somnis i la seva posterior realització, ha estat premiada amb 30.000 euros per la fundació Pfizer amb seu a Madrid. El premi es lliurarà el present mes de novembre. Aquesta distinció és un mèrit del qual ens hem de felicitar tots, organitzadors i col·laboradors.

Reconeixement comarcal

Ripollès Desenvolupament, juntament amb un seguit d'institucions comarcals, van patrocinar els premis empresarials 2003. La Fundació emma va ser guardonada amb un accèssit en reconeixement a la iniciativa i trajectòria social a la comarca del Ripollès.

Activitats

MAIG

Es va assistir a la cantada de corals del Casal de Jubilats i Pensionistes de Sant Joan de les Abadesses

JUNY

L'Honorable consellera de Benestar i Família, va fer una visita a la Fundació emma i a la residència.

Per festejar l'entrada de l'estiu i celebrar sant Joan, vàrem fer la segona costellada a la residència.

SETEMBRE

Presentació del SAD (Servei d'Ajuda al Domicili) al Consell Comarcal del Ripollès

Per la Festa Major es va realitzar una ballada dels

gegants de la vila als jardins de la residència i un grup de residents assistiren al ball de Pabordes a la Plaça Major

A les instal·lacions de la residència, i també es va celebrar un ball de Festa Major amenitzat amb la música del Duo Mellado.

Calendari d'activitats

OCTUBRE

El dia 21, recepció del primer "Premi ACRA a la innovació en l'atenció a les persones grans".

El dia 28, visita al cementiri.

El dia 29, celebració de la castanyada; castanyes, panellets, moniatos...

NOVEMBRE

La Fundació emma recollirà el «II Premio Compromiso Social» convocat per la Fundación Pfizer, pel projecte Subhasta de Somnis.

DESEMBRE

Durant les festes nadalen-

ques es comptarà amb la participació de les dues escoles de la vila. Els residents realitzaran la típica «cagada de tió»

La Coral Harmonia farà la seva tradicional cantada de nades.

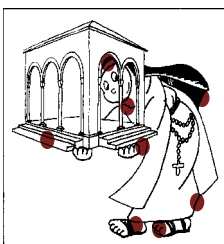
El dia de la nit de Reis, ses Majestats realitzaran una visita a la residència i obsequiaran tots els residents.

Solucions als passatemps

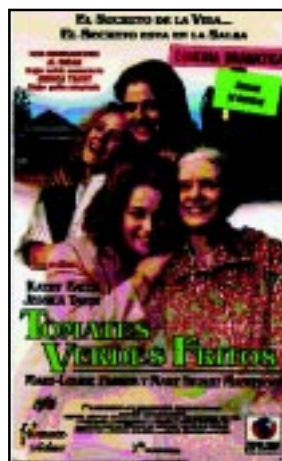
Undellargarut... **La mà**

Sense maleta ni bastó... **La lluna**

F	H	S	O	B	A	I	X	E
O	I	W	A	U	P	I	D	A
S	E	O	L	L	O	R	O	M
G	X	Q	M	E	A	Z	M	I
R	I	S	Y	B	Y	T	U	R
O	V	E	C	U	R	T	A	P
C	O	V	A	R	D	O	K	E
U	P	I	D	A	F	Y	S	D
M	A	L	A	L	T	O	G	O

Proper cycle de cinema

Activitats setmanals

Dimecres a la tarda:
CINEMA

Divendres a la tarda:
BINGO

Dimarts, dimecres, i divendres, al matí:
MANUALITATS

Dimarts, dimecres i divendres:
ESTIMULACIÓ COGNITIVA

Dilluns, dimecres, dijous i divendres, al matí:
GIMNAS

Cada dia a la tarda:
PREGÀRIA RELIGIOSA

Diumenge:
MISSA SETMANAL

A la fotografia superior, vista d'alguns residents a la plaça Major, per assistir al Ball dels Pabor-des el dia de la Festa Major.

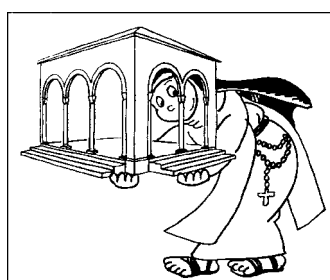
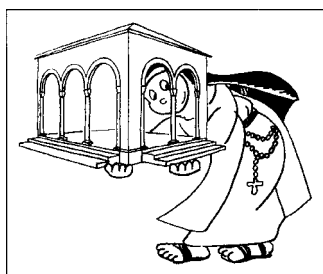
A la fotografia inferior, personal de la residència, amb el president i els membres del Patronat Fundació emma, amb motiu de la visita a la residència de l'Honorable Consellera de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, senyora Anna Simó.

Recull de passatemps fet pels alumnes de l'Escola Abadessa Emma

Sopa de lletres

Les 8 diferències

F	H	S	O	B	A	I	X	E
O	I	W	A	U	P	I	D	A
S	E	O	L	L	O	R	O	M
C	X	Q	M	E	A	Z	M	I
R	I	S	Y	B	Y	T	U	R
O	V	E	C	U	R	T	A	P
C	O	V	A	R	D	O	K	E
U	P	I	D	A	F	Y	S	D
M	A	L	A	L	T	O	G	O

Busca els contraris d'aquestes paraules:
Dolç, clar, llarga, alt, grossa, sa, valent

Endevinalles

Un de llargarut, dos de més baixets, und primi curt i un altre de grosset.
Què es?

Sense maleta ni bastó; de vegades sembla un formatge, i d'altres una tallada de meló. Qui són?

(Solucions a la pàgina anterior)

Voluntariat

El grup de voluntàries de la Parròquia de Sant Joan de les Abadesses

El nostre poble és petit

El nostre poble és petit. Som una dotzena llarga de persones que fem voluntariat. Les persones que viuen a la residència són les nostres amigues o amics ja que, amb la majoria, ens coneixem de tota la vida.

Les coses que fem en el voluntariat són petites, però n'hi ha algunes que, per la seva sensibilitat, ens deixen molta satisfacció a tots.

Qualsevol persona de Sant Joan, quan ha de fer-se alguna exploració, un tac o altres diverses proves, hem de desplaçar-nos a Campdevàno, Vic o Barcelona. És clar, per fer aquests desplaçaments ne-

cessites algú que t'acompanyi i et porti amb cotxe. És el mateix que passa a les persones que si estan a la residència, també han de desplaçar-se quan han de fer certes analítiques i proves.

El senyor Enric Arnau ha hagut de desplaçar-se a Vic en dues ocasions per afer-se unes exploracions. Totes dues vegades ha estat acompanyat per la senyora Carme Conde, que és voluntària de la residència. Mentre el conductor del taxi que els porta va a aparcar el cotxe, la Carme acompanya l'Enric amb els infomes dels metges de Sant Joan, i junts, per l'ascensor, busquen la

planta on hi ha el consultori que els han indicat. Després, retomen amb els informes que els especialistes els han facilitat.

A l'hospital de Vic, la primera vegada que la Carme va acompanyar-lo, l'Enric va quedar-se gelat quan l'especialista va informar-lo que havia de quedar-se ingressat un parell de dies per fer un bon diagnòstic. La Carme el va animar tot dient-li que només així es resoldria el seu problema, que valia la pena fer-ho. Així, l'Enric va quedar-se conformat.

La propera vegada que va acompanyar-lo, per recollir els resultats, ja eren dos vells amics.

L'Enric diu que la Carme és una persona extraordinària, bona companya i que sap molt bé per on va. La Carme hi posa tot l'interès, és com si es tractés d'una cosa seva, ella sap molt bé què és bellugar-se per les clíniques, ja que en poc temps va haver de patir quatre operacions. Pensa, també, que acompanyar l'Enric és com anar amb un germà.

Aquest acte de generositat és dels que fan sentir que els pobles petits encara som una família.

Gràcies, Carme! En nom de l'Enric, de tots els residents, del personal, les cuidadores i de tot el voluntariat.

Edició i patrocini de:

Fundació
Emma

Diputació
de Girona

CONSELL
COMARCAL DEL
RIPOLLÈS

AJUNTAMENT DE
LA BARONAL VILA
DE SANT JOAN DE
LES ABADESSES

"la Caixa"
CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONES
DE BARCELONA

Aquesta revista ha estat distribuïda pels nens i nenes a totes les llars de Sant Joan.

A la Fundació emma us en lliuraran, si cal, algun exemplar més.